

postępowania upadłościowego wszczętego w innym państwie członkowskim w stosunku do innej spółki mającej siedzibę statutową w tym innym państwie członkowskim, samo stwierdzenie połączenia majątków tych dwóch spółek nie wystarcza do wykazania, że centrum podstawowych interesów spółki, której wniosek dotyczy, znajduje się także w tym ostatnim państwie. W celu obalenia domniemania zbieżności centrum podstawowych interesów i siedziby statutowej spółki konieczne jest, by z globalnej oceny ogółu istotnych danych wynikało w sposób możliwy do sprawdzenia przez osoby trzecie, że rzeczywisty ośrodek kierowniczo-nadzorczy spółki objętej wnioskiem o rozszerzenie postępowania upadłościowego znajduje się w państwie członkowskim, w którym wszczęte zostało wyjściowe postępowanie upadłościowe.

(¹) Dz.U. C 161 z 19.6.2010.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 15 grudnia 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Högsta förvaltningsdomstolen (dawniej Regeringsrätten) — Szwecja) — Försäkringskassan przeciwko Elisabeth Bergström

(Sprawa C-257/10) (¹)

(Pracownicy migrujący — Zabezpieczenie społeczne — Umowa w sprawie swobodnego przepływu osób między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z jednej strony a Konfederacją Szwajcarską z drugiej strony — Rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 — Obywatel państwa członkowskiego, który wykonywał działalność zawodową w Szwajcarii — Powrót do państwa pochodzenia)

(2012/C 39/05)

Język postępowania: szwedzki

Sąd krajowy

Högsta förvaltningsdomstolen (dawniej Regeringsrätten)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Försäkringskassan

Strona pozwana: Elisabeth Bergström

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Högsta förvaltningsdomstolen (dawniej Regeringsrätt) — Wykładnia art. 3 ust. 1 i art. 72 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych i członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz. U. L 149, s. 2) w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem Rady (EWG) nr 3427/89 z dnia 30 października 1989 r. (Dz.U. L 331, s. 1), jak również wykładnia Umowy zawartej między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Konfederacją Szwajcarską z drugiej strony, w sprawie swobodnego przepływu osób (Dz. U. L 114, s. 6) — Prawo do zasiłków rodzicielskich (föräldrapenning) — Prawo krajowe uzależniające prawo do wyższej kwoty zasiłku rodzinnego niż kwota gwarantowana od przynależności do systemu ubezpieczenia chorobowego przez dany okres — Kwota zasiłku rodzinnego ustalana na podstawie dochodów z tytułu działalności zawodowej uzyskiwanych w tym państwie

członkowskim — Osoba zamieszkująca w jednym państwie członkowskim (Szwecja), która jednak przez cały okres odniesienia dla celów ustalenia wyższej kwoty zasiłku rodzinnego należała do systemu ubezpieczenia chorobowego w innym państwie (Szwajcaria)

Sentencja

- Wykładni art. 8 lit. c) Umowy w sprawie swobodnego przepływu osób zawartej między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z jednej strony a Konfederacją Szwajcarską z drugiej strony, podpisanej w Luksemburgu w dniu 21 czerwca 1999 r. oraz art. 72 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, zmienionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1386/2001 z dnia 5 czerwca 2001 r. należy dokonywać w ten sposób, że w sytuacji gdy ustawodawstwo państwa członkowskiego uzależnia przyznanie świadczenia rodzinnego, takiego jak rozpatrywane w sprawie w postępowaniu przed sądem krajowym, od ukończenia okresów ubezpieczenia, zatrudnienia lub prowadzenia działalności na własny rachunek, właściwa instytucja tego państwa członkowskiego powinna uwzględnić w celu przyznania takiego świadczenia okresy ukończone w całości na terytorium Konfederacji Szwajcarskiej.
- Wykładni art. 8 lit. a) wspomnianej umowy oraz art. 3 ust. 1, art. 23 ust. 1 i 2, art. 72 rozporządzenia nr 1408/71, zmienionego rozporządzeniem nr 1386/2001, jak również pkt 1 sekcji N załącznika VI do tego rozporządzenia należy dokonywać w ten sposób, że w wypadku, gdy wysokość świadczenia rodzinnego, takiego jak rozpatrywane w sprawie w postępowaniu przed sądem krajowym, musi zostać ustalona zgodnie z zasadami dotyczącymi świadczenia w razie choroby, należy obliczyć tę wysokość, przyznanej na rzecz osoby, która ukończyła okresy działalności zawodowej konieczne do nabycia tego prawa w całości na terytorium innej umawiającej się strony, z uwzględnieniem dochodów osoby, posiadającej porównywalne doświadczenie oraz kwalifikacje zawodowe i wykonującej porównywalną działalność na terytorium państwa członkowskiego, w którym wystąpiono o to świadczenie.

(¹) Dz.U. C 195 z 17.7.2010.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 15 grudnia 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van Cassatie van België — Belgia) — Jan Voogsgeerd przeciwko Navimer SA

(Sprawa C-384/10) (¹)

(Konwencja rzymska o prawie właściwym dla zobowiązań umownych — Umowa o pracę — Wybór przez strony — Bezwzględnie obowiązujące przepisy prawa właściwego w razie braku wyboru prawa — Ustalenie tego prawa — Pracownik świadczący pracę w więcej niż jednym z umawiającym się państw)

(2012/C 39/06)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hof van Cassatie van België

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Jan Voogsgeerd

Strona pozwana: Navimer SA

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Hof van Cassatie van België — Wykładnia art. 6 ust. 2 lit. b) Konwencji o prawie właściwym dla zobowiązań umownych, otwartej do podpisu w Rzymie dnia 19 czerwca 1980 r. (Dz.U. 1980 L 266, s. 1) — Przepisy mające zastosowanie w przypadku braku wyboru prawa właściwego — Umowa o pracę — Pracownik, który zazwyczaj nie świadczy pracy w jednym i tym samym państwie — Pierwszy mechanik na statku

Sentencja

1) Artykuł 6 ust. 2 Konwencji o prawie właściwym dla zobowiązań umownych, otwartej do podpisu w Rzymie w dniu 19 czerwca 1980 r. należy interpretować w ten sposób, że sąd krajowy, przed którym toczy się sprawa, musi najpierw ustalić, czy w ramach wykonania umowy pracownik zazwyczaj świadczy pracę w jednym państwie, czyli państwie, w którym lub z którego — przy uwzględnieniu ogółu elementów cechujących wspomnianą działalność — pracownik wywiązuje się z zasadniczej części swoich obowiązków wobec pracodawcy.

2) W razie uznania przez sąd krajowy, że nie może on rozstrzygnąć przedstawionego mu sporu w oparciu o art. 6 ust. 2 lit. a) wspomnianej konwencji, art. 6 ust. 2 lit. b) tej konwencji należy interpretować następująco:

— pojęcie „przedsiębiorstwa, w którym pracownik został zatrudniony” należy rozumieć w ten sposób, iż odnosi się ono wyłącznie do przedsiębiorstwa, które dokonało zatrudnienia pracownika a nie do przedsiębiorstwa, z którym pracownik jest powiązany poprzez rzeczywiste wykonywanie pracy;

— posiadanie osobowości prawnej nie stanowi wymogu, który zgodnie z tym przepisem musi zostać spełniony przez przedsiębiorstwo pracodawcy;

— przedsiębiorstwo innego podmiotu niż ten, którego przedsiębiorstwo formalnie jest pracodawcą i z którym jest ono powiązane, może zostać uznane za pracodawcę w rozumieniu art. 6 ust. 2 lit. b) wspomnianej konwencji, jeżeli obiektywne okoliczności umożliwiają stwierdzenie, że rzeczywista sytuacja jest odmienna niż ta, która wynika z treści umowy i to nawet wtedy, gdy uprawnienie do wydawania poleceń nie zostało formalnie przeniesione na ten inny podmiot.

(¹) Dz.U. C 317 z 20.11.2010.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 15 grudnia 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof — Niemcy) — Hauptzollamt Hamburg-Hafen przeciwko Afasia Knits Deutschland GmbH

(Sprawa C-409/10) (¹)

(Wspólna polityka handlowa — Preferencyjne traktowanie produktów pochodzących z państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku (AKP) — Nieprawidłowości wykryte podczas dochodzenia przeprowadzonego przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) w państwie AKP wywozu — Retrospektywne pokrycie należności celnych przywozowych)

(2012/C 39/07)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Hauptzollamt Hamburg-Hafen

Strona pozwana: Afasia Knits Deutschland GmbH

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundesfinanzhof — Wykładnia art. 32 protokołu nr 1 w sprawie definicji pojęcia „produktów pochodzących” oraz w sprawie metod współpracy administracji Umowy o partnerstwie między członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku z jednej strony a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z drugiej strony, podpisanej w Kotonu 23 czerwca 2000 r. (Dz.U. L 317, s. 3) oraz art. 220 ust. 2 lit. b) rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 302, s. 1) — Wywóz tekstyliów wyprodukowanych w Chinach z Jamajki do Unii Europejskiej — Kontrola po zwolnieniu towarów dowodów pochodzenia przeprowadzona przez OLAF, a nie przez organy celne kraju wywozu, jak przewiduje rzeczony protokół nr 1 — Ochrona ewentualnych uzasadnionych oczekiwań importera

Sentencja

1) Artykuł 32 protokołu nr 1 załącznika V do Umowy o partnerstwie między członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku z jednej strony a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z drugiej strony, podpisanej w Kotonu 23 czerwca 2000 r. i zatwierdzonej w imieniu Wspólnoty decyzją Rady nr 2003/159/WE z dnia 19 grudnia 2002 r., należy interpretować w ten sposób, że wyniki kontroli po zwolnieniu towarów dotyczącej prawidłowości pochodzenia towarów wskazanego w świadectwach EUR.1 wydanych przez państwo AKP i zasadniczo polegającej na dochodzeniu przeprowadzonym przez Komisję, a konkretniej przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych, w tym państwie i na jego zaproszenie, wiążą organy państwa członkowskiego, do którego zostały wwiezione towary, jeżeli — czego ocena należy do sądu krajowego — organy te otrzymały dokument jednoznacznie uznający, iż to państwo AKP uznało owe wyniki za swoje.